

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ

Εἰς τὸν φίλον μου Καρβούνην

ὦ ἀπέραντη καὶ τραγικὴ ἀπονύκτερη γαλήνη . . .
Γητιᾶς σκορπᾶ καὶ σὲ κοιμᾶ ἢ κατάλευκη Σελήνη.
Καὶ σβήνει μὲ τὸ φέγγος τῆς τριγυρινᾶ τᾶστέρια
Κι' ἀπὸ τὸν κάμπο ἕως τὰ δένδρα ψηλὰ ἀπλωμένη
Ἡ θεία ἢ φρίκη τῆς Σιγῆς! Μόνος; δὲν εἶμαι μόνος.
Καὶ συντροφιά στὸν πόνον μου στέκει ὁ δικός σου ὁ πόνος.

Ε Γ Ω

Γυναῖκα, ποῦ τὸ πάθος μου ἀνάστησες μεγάλο!
Δὲν τὴ φοβοῦμαι τὴ Ζωή.
Ἀφόβητος στῆς τρικυμίας θενὰ ῥιφθῶ τὸ σάλο
Ἄν εἶναι εἰς τὴν ἀγάπη μας νὰ δώση αὐτὸ ζωή.

Τὸ ξανθὸ φῶς τοῦ εἶναι σου ἄς τὴν λάμψη τὴν ἀγάπη μου
Κι' ἄς τὴ γεμίση, νοιώθω
Κάθε στιγμή ποῦ φτερουγᾶ καὶ χάνεται
Σὲ φέρνει πιὸ σιμώτερα στὸν πιὸ ὠραῖο μου πόθο,
Σὲ κάμνει πιὸ δική μου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὴν ἔμορφιά τοῦ ὄνειρου σου τὴ γνώρισε ἡ ψυχὴ μου
Πολὺν καιρὸν ὁ πόθος σου μέλαγγευσε, ὦ καλέ!
Τὸ πιὸ μεγάλο φίλημα σοῦ τῶδωσα; ὦ ποτὲ
Ἡ ἀγάπη σου δὲν ἔλαμψε σὰν τώρα κ' ἡ ἔμορφιά σου.
Κορμὶ ποῦ θὰ τὸ ζήλευαν οἱ δημιουργοί! Καὶ ἡ ὄψι—
— Τὰ δυὸ τὰ μάτια σου κεντοῦν σὰν τοῦ σπαδιοῦ τὴν κόψι.

Ε Γ Ω

Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς ποτὲ ἡ ἀγάπη μας δὲν φθάνει
Ἐκεῖ ποῦ φθάνει τῶνειρον! Ὅμως ἀπόψε ξέρω
Πῶς ἡ φτωχὴ ζωούλα μας δὲν ζῆ μέσα στὴν πλάνη—
Πολὺ πικρὸ θὰ τῆς σταθῆ ἀπόψε νάποθάνη.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ θάλασσα ἐκοιμήθηκε τὸν ὕπνον τὸ βαθύ της
Ἡ πεπρωμένη ἐβάρυνεν ἐπάνω της γαλήνη...
Τί ἀτάραχο τὸ ἄσπρο τὸ φῶς ποὺ πέφτει ἀπ' τὴ Σελήνη
Ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαῦρα σου τὰ δασωτὰ μαλλιά.
Λάμπει στὸ μέγα μέτωπον τὸ φῶς τοῦ ὠραίου ὄνειρου,
Καὶ ἀντιλαλεῖ—Δέλφιος χρησμὸς—ὠραία σου ἀργὴ ἢ λαλιά.
Ἡ ἀγάπη μας τὴν τραγικὴ γαλήνη στὰ βαθιά της
Κλείνει. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κι' ὄλον τὸν πόνον.

Ε Γ Ω

Τὸν πόνον! Μέσα στὴν λαμπὴν τῆς ἔμορφιάς σου, ὦ αἴνιγμα
Γυναῖκα, πλάσμα ἀπὸ αἷμα, φλόγα, ὅστᾳ
Δὲν μπόρεσε οὔτε μιὰ στιγμὴ ν' ἀνθήσῃ ἀθῶα χαρὰ
Ἐλόκληρη καὶ ἀμόλυντη ἀπ' τὸν πόνο;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Θέλει χαλκὸν τὸ λαγαρὸ νὰ στερεωθῆ χρυσάφι
Νὰ γίνῃ δακτυλίδι καὶ βραχιόλι!
Νὰ συντροφεύεται ἡ χαρὰ, ἀπὸ τὸν πόνο ἐγρᾶφη
Ἐως τὸ στερονὸν ἀραξοβόλι.

Τὸ πιὸ γλυκὺ μὲς στὴ χαρὰ εἶναι τὸ κάτι ἐκεῖνο
Τὸν πόνον ποῦ ἐνθυμίζει

Ἐπόμακρα καὶ ἀνώδυνα ποῦ κυματάει τὸ στῆθος
Τὸ πλημμυράει καὶ τὸ γεμίζει . . .

. . . . .

Ἄσπιλη, ὠραία, ἀδυσώπητη ἀπλώνετο ἡ γαλήνη,
Καὶ τῆς νυκτὸς τὴν Σιωπὴν κυβέροναι ἡ Σελήνη
Σύννεφο δὲν ἀνέσαινε κι' οὐδὲ καμμία πνοὴ
Καὶ τὴν Ζωὴ εὐλογήσαμε τὴν νύκτα ἐκείνη
Τὴν φοβερὴν θεότητα δετοῦς ποῦ μᾶς κρατεῖ.

Δεκέμβριος 1906

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ